

Aleluja! . . .

»Ah, vstane li tudi meni dan veselja?« je vzdihnila gospa Amalija in se zamislila.

Vstajenje je minilo. Ljudje so se vračali v svoje domove, a v grad v Boru se je tudi vračalo veselje.

Gospa Amalija je ravno odprla vrata svoje sobe, ko ji pride po hodniku naproti ciganka, ki je izginila sinoči. Ob nji je stopal deček.

Sladka slutnja je obšla graščakinjo.

»Miloš, glej tvoja mati!« pravi ciganka dečku.

In razprostrla je grajska gospa roke, pa pritisnila na srce zopet svojega sinčka.

»Moj Milan, moj otrok!« In neskončno radost je občutilo njeno srce.

»Vstajenje, o, moj Bog, vstajenje!« je veselo klicala srečna mati. »Tudi meni je zopet vstala sreča!«

Tiho se je umaknila ciganka. Dve solzi veselja in notranje zadovoljnosti si je otrla in naglo odšla iz gradu.

Tisti dan pa je izginil tudi ciganski šotor.

Cigani.

Brundice kovali,
brundice prodali,
váralo kupili,
vse za nos vodili.

Oton Zupančič.

Zvezdica.

*Svetla zvezdica z neba
na zemljó je poletela,
pa nobene sestrice
doli v noč ni s sabo vzela.*

*Zvezdica utonila je,
v temno morje se je skrila,
a na nebu mesto nje
že je druga zasvetila.*

*„Ah, od kod, od kod prišla,
zvezda, polna si plamena?“*

*„„Deklica umrla je —
lepa sem dušica njena.““*

Kristina.

